39e jaargang. — N° 54. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 8 Juli 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten **franco** gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

OP ZONDAGEN 9 EN 16 JULI

Zevenjarige Kroningsfeesten van O.-L.-Vrouw

Processies der H. Relieken. — Plechtige Tooning van den Schat. — Onder de Octaaf, Groote Kerkelijke Plechtigheden. — Talrijke Processies uit het Bisdom en uit den vreemde. — Algemeene versiering der stad. — Verlichting der straten.

TONGEREN

Zevenjarige feesten van O. L. Vrouw en Heiligdomsvaart
9-16 Juli 1911.

Onze Kroningsfeesten van 9 tot 16 Juli zullen grootsch zijn en in pracht en rijkdom zelf die van over zeven jaren overtreffen.

Triomfbogen, statige grotten, lusttuinen, ontelbare staken met vaandels, banderollen en wapenschilden rijzen uit den grond als bij tooverslag, terwijl de huizen onder de rijke behangsels en de veelkleurige vaandels verdwijnen.

Deduizende vreemdelingen welke morgen en aans aande dagen naar Tongeren zullen stroomen, zullen moeite hebben om onze oude en vreedzame stad terug te kennen.

De processie der H. Relikwiën zal allerprachtigst zijn.

Voor den Tongenaar is er niets te veel als het geldt onze welbeminde patrones, de Heilige Maagd Maria, de oorzaak onzer blijdschap, te vereeren.

De Tongenaar is met echt christene gevoelens bezield en de eeredienst tot zijne goede Moeder is diep in zijn hart geankerd.

De duizende bedevaarders welke hunne gebeden aan den voet van het mirakuleus Beeld zullen komen nederstorten, zullen van hunne godvruchtige reis een onvergetelijk geheugen behouden.

De eenparigheid onzer bevolking om deze plechtige feestelijkheden te doen lukken, de prachtige versiering der straten en openbare plaatsen, de indrukwekkende processie der H. Relikwiën en van het gekroond Miraculeus Beeld van O. L. V. van Tongeren welke morgen en zondag 16 Juli onze stad zal doorkruizen, de godvruchtige eerbied onzer medeburgers en de gulhartige gastvrijheid welke zij steeds gunnen aan de vreemdelingen welke onze stad bezoeken, dit alles zal nog bijdragen om de eeuwenoude faam van geloof, godsvrucht en gastvrijheid te vermeerderen, welke onze goede bevolking ten volle rechte geniet en welke eene harer schoonste eeretitels uitmaakt.

Niet tegen den Godsdienst.

Het is ongeloofbaar hoezeer de liberalen en ook de socialisten er aan houden het liedje te zingen, dat ze niet tegen den godsdienst zijn.

In de geuzenbladen, tot welke fractie zij ook behooren, treft men alle dagen, zonder uitzondering, aanvallen tegen den godsdienst aan.

Nu eens valt men de geloofspunten zelven aan, dan de priesters, de bisschoppen, den Paus, de kloosterlingen, de HH. Sacramenten, de ceremonien der godsdienstige plechtigheden, hetzij rechtstreeks hetzij onrechtstreeks, hetzij door leugens of verkeerde voorstellingen of uitleggingen ; hetzij op spottende, hetzij op hatelijke wijze.

Wat de bedienaars der H. Kerk ook doen of niet doen — alles wordt verkeerd uitgelegd.

In het openbaar en in het bijzonder lever, gaan de liberalen op dezelfde wijze te werk.

Op alle manieren werken zij de priesters en den godsdienst tegen. Men kan dat gemakkelijk zien in de gemeenten met liberale besturen. Niets zullen die besturen doen om de geestelijken plezier te doen, of eenen dienst te bewijzen. Integendeel, indien ze kunnen vermoeden dat zij op de eene of de andere wijze hun onaangenaam kunnen zijn, dan zullen ze niet nalaten de gelegenheid waar te nemen.

Zelfs zijn er van die mannen welke geenen priester kunnen ontmoeten, zonder op de eene of andere manier eene beleedigende houding aan te nemen.

En dan komen de geuzen vertellen dat ze niet tegen den Godsdienst zijn !

Neen, daaraan laat zich niemand meer vangen.

* * *

Ook is die houding enkel schijnheiligheid.

Bij sommige gelegenheden doen de geuzen hunne ware inzichten kennen.

Zoo heeft de heer Cocq, schepene van het openbaar onderwijs te Elsene bij Brussel, gezegd in eene vergadering van vrijmetselaars in 1900 gehouden :

« Men moet de oorzaak van de clericale terugwerking *vernietigen*, 't is te zeggen den Godsdienst zelven, het geloof aan de geloofspunten....

« De Vrijmetselaar aanziet den Godsdienst als een kwaad ; hij *moet* hem dus bestrijden, vooreerst bij hem zelven ; hij moet hem rukken uit zijn geweten, zijne hersenen, en zijn geheugen ; hij moet zijne opvoeding hervormen indien ze godsdienstig is geweest, en wat meer is, in denzelfden zin werken, op zijne vrouw en zijne kinderen. (Toej.) Het is noodig dat wij door overtuiging onze vrouwen in vrijdenksters veranderen.

« In België werken de meeste Vrijmetselaars op die wijze. Wij noodigen onze vrouwen op onze Vrijmetselaarsfeesten uit en we doen hun de uitdrukking van onze beginselen uiteen.

« Wij nemen de kinderen der Vrijmetselaars aan die zich verbinden ze buiten allen godsdienst op te voeden. (Toej.) Als Hoogwaardige van de loge. « Union et Progrès » vraag ik bij elke aanvaarding aan den oningewijde, of hij getrouwd is ; of hij gebeurlijk werkt om zijne vrouw tot zijne beginselen over te halen ; of hij zijne kinderen buiten allen godsdienst opvoedt, en ik vraag hem verbintenissen voor de toekomst. » (Toej.)

Dat alles is zoo klaar, dat niemand zich daaraan kan misgrijpen.

Nochtans, over enkele dagen, toen de heer Brifaut, katholiek gemeenteraadslid van Elsene, de werking der Vrijmetselarij uiteenzette, dan teekende de heer Cocq verzet aan en zegde dat de vrijmetselarij de verdrangzaamheid aanpredikt en den eerbied voor de overtuiging van anderen.

Die heer Cocq zegt dus zwart en wit, volgens de omstandigheden.

Zijne redevoering van 1900 blijft echter onherroepelijk.

Die redevoering werd toegejuicht door de aanwezige vrijmetselaars, een bewijs dat zij t'akkoord zijn met hetgene de heer Cocq erin voorutzette.

Als de gewone geuzen, die enkel de knechten zijn der logemannen, dus zeggen dat liberalen en socialisten niet tegen den godsdienst zijn, dan liegen zij — en ze weten dat ze liegen. Evenzoo de geuzengazetten.

Lezers, vergeet dat niet !

't Is gebeld.

Donderdag hebben de liberale volksvertegenwoordigers en senators vergadering gehouden, te Brussel.

Zij hebben, voor goed, beslist het gebod der socialisten te aanveerden en te doen wat de roode willen. Ingevolge, hebben zij een dagorde gestemd waarin zij verklaren te aanveerden « het zeer algemeen stemrecht aan 25 jaar, » en één jaar verblijf, met volledige vertegen- » woorniging, zonder eenige voorwaarde van » belasting, bekwaamheid of meervoudig stem- » recht, voor de gemeente, de provincie en » kamers. »

De liberale volksvertegenwoordiges en senators verklaren dat zij deze beslissing nemen, omdat dit voor hen het eenig middel is de medewerking te behouden der socialisten, zonder dewelke zij niets vermogen.

M. Anseele had gezegd : *Liberalen, uit ge nog iets zijn, ge zult de roode vlag moeten volgen.*

M. Anseele's voorzegging is verwenlijkt.

De liberalen, als zelfstandige partij, bestaan niet meer ; ze zijn eene afdeeling geworden van de socialistische partij. De liberalen moeten doen wat MM. Anseele en Vandervelde bevelen. Zij doen het.

De vergadering van donderdag werd gehouden onder voorzitterschap van M. Dupont, liberale senator van Luik, die vroeger het algemeen stemrecht als « een gevaar » voor het land aanklaagde. Zij hebben ook beslist aan de socialistische betooging van 15 Augustus voor algemeen stemrecht deel te nemen.

De liberale volksvertegenwoordigers en senators hebben nu wel het gebod der socialisten aanveerd ; maar daarom is het gedacht van veel liberale burgers niet gewijzigd. Die menschen, die wel liberaal zijn zullen in tijd van kiezing, zonder zeggen of spreken, in het kieskotje, hun gedacht doen. En dat gedacht is niet voordeelig aan het verbond met de socialisten. 't Is overigens hetgeen verschillige liberale bladen vreezen. De « Journal de Liége, » van Luik, en de « Matin, » van Antwerpen, hebben het, klaar en duidelijk, te verstaan gegeven.

BUITENLAND.

Nederland

ZELFBEWEEGKRACHT — Door den heer Vernimmen, in combinatie met nog een drietal andere heeren te Maastricht, is na veel berekening en tal van proefnemingen een toestel samengesteld dat, eenmaal in beweging gebracht, uit zichzelf in beweging blijft, zonder dat daarvoor eenige menschelijke, dierlijke, motorische of andere drijfkracht noodig is.

De uitvinders stellen zich voor, dat het toestel door hen « Eigen-beweging » genoemd, tot eene groote wijziging in de nijverheid zal bijdragen, daar overal en te allen tijde door dit toestel eene arbeidskracht kan worden verkregen, zonder dat van gas, water, stoom, electriciteit of wat ook als drijfkracht gebruikt behoeft te worden gemaakt.

In verschillende rijken zal patent worden aangevraagd, ten einde tegen eventueelen namaak gewaarborgd te zijn.

— HET BEZOEK VAN PRESIDENT FALLIÈRES AAN H. M. KONINGIN WILHELMINA — *Ontvangst ten stadhuize* — Na een rijtoer door de hoofdstad, had ten stadhuize eene ontvangst plaats. De burgemeester verwelkomde er den president en sprak te dezer gelegenheid eene redevoering uit, waarin hij de vroegere heldenstrijden herinnerde, van de Fransche koningen naast de legers der Nederlandsche republiek.

President Fallières antwoordde dat, indien onze voorvaders elkander op het oorlogsveld ontmoetten, wij thans ieveren om de vriendschapsbanden te versterken.

Hij sloot met den wensch, dat Amsterdam mocht groeien en bloeien.

De maaltijd — Om 6 1/2 ure heeft de heer Fallières het diplomatisch korps ontvangen

's Avonds heeft de koningin den president een galamaal aangeboden in de feestzaal, eene der schoonste van Europa.

Er waren 200 genoodigden.

Frankrijk

Een schrikkelijk familiedrama viel voor te Ajaccio, waar Francisca Serpaggi, minnares van Cesar Ceccarini, woonde. De vrouw had zes kinderen van Ceccarini gebad. Het oudste dezer nu doodde haar vader met zes messteken. Ziehier wat het meisje daarover vertelde :

Van 15-jarigen leeftijd af ben ik de minnares van mijn vader. Een kind werd geboren uit onze betrekkingen en afgestaan aan de openbare liefdadigheid. Een jaar geleden werd ik ten huwelijk gevraagd door een jongeling, wien ik alles bekende.

Mijn vader verzette zich tegen het huwelijk. Mijn verloofde schaakte mij, maar daar onze geldmiddelen dra op waren, keerde ik terug naar huis. Mijn vader wilde alle betrekkingen hernanknoopen, maar ik duidde hem aan, dat alles gedaan was. Hij verzocht, dreigde, werd verschrikkelijk. Ik ging toen uit om een wapen te koopen en hem te dooden, zoo hij mij tot het uiterste dreef. Toen ik terugkeerde, herbegon hij. Toen stak ik hem het mes in den rug. Hij zocht een wapen om zich te verdedigen, maar ik sloeg hem neer, terwijl hij nog smeekte onze betrekkingen niet te onthullen.

— GEUZENWERK — Neuilly-Plaisance, (Parijs,) heeft een geuzengemeenteraad van eerste gehalte. Hoor liever :

De behoeftigen der gemeente worden er kosteloos begraven, maar op voorwaarde dat zij burgerlijk begraven worden.

Dezer dagen nu stierf het oudste dochtertje van eene weduwe, dat op zijn sterfbed zijne Eerste Kommunie had gedaan.

Toen men op het stadhuis het overlijden aangaf, zegde men, dat men het kind kosteloos zou begraven, als het lijkje niet in de kerk kwam.

De moeder kon daar niet over : Zij besloot dus haren laatsten cent uit te geven om zelf de kist te koopen, den doodenwagen te betalen, enz., enz.

Weet ge wat men haar op het stadhuis nu antwoordde ?

— 't Is goed, als ge dat alles kunt betalen dan zijt ge niet behoeftig en men zal u van de lijst van het weldadigheidsbureel schrappen !

Is dat geuzenwerk of niet ?

Merk wel aan dat de kerkelijke plechtigheid gansch kosteloos gedaan werd.

— PANIEK IN EEN BEDEVAARDERSTREIN — Dinsdag avond, rond 10 ure, toen een trein met bedevaarders die zich naar Bayonne begaf, de statie van Peyrehorade, arrondissement Dax, voorbijreed, ontstond eenskraps brand in eenen waggon, die opgepropt zat met reizigers.

Verschrikt sprong een 12-jarig meisje uit het portel. De ouders trokken tevergeefs aan de noodbel en sprongen niettegenstaande de snelheid van den trein uit den waggon.

Het meisje was over gansch het lichaam gewond. In de volgende statie werd den brand gebluscht ; de andere reizigers hebben lichte wonden bekomen.

Duitschland

HERVORMERS — Niet meer wetende wat hervormen hebben eenige Berlijners eene vereeniging gesticht, met het doel het mannencostuum te hervormen, niet in eens, zeggen zij, maar langzamerhand, want het huidige kostuum is noch schoon, noch praktisch. Weeral stof voor de revues op 't einde des jaars.

— EEN REDDER VERDRINKT MET DEN DRENKELING — Een omtrent 10-jarige knaap zwom buiten de badinrichting op de Tege er See. Plots verlieten hem de krachten en hij zonk in de diepte. Een op den oever staande werkman sprong hem, trots het smeeken zijner vrouw, achterna, en toen hij de plaats bereikte, zonk ook hij in de diepte. Zijne vrouw zakte bewusteloos ineen. De beide lijken zijn nog niet teruggevonden.

Italië

NOODLOTTIGE MISGREEP — Graaf Karel Copodilista, gisteren nacht te Verona een man over het bek van zijnen bof ziende klimmen, schoot hem dood met een geweer. Hij bemerkte toen, dat het zijn kamerknecht was, die thuis kwam na zijne verloofde bezocht te hebben.

Rusland

NAPHTAMIJNEN IN BRAND — De naphte mijnen van de Caspische maatschappij te Balachrug, bestaande uit tien putten, waarvan acht in werking zijn, werden de prooi der vlammen.

— BANDIETEN AAN HET WERK — In de landstreek Grovno, te Bramsk, is een trein bij het verlaten van de statie aangevallen door eene bende bandieten ; eene vrouw die tegenstand bood, werd onder de wielen van den trein geworpen.

DANSERES-VERSPIEDSTER — Mev. Tzezinska, de bekende danseres van het keizerlijk Opera te St-Petersburg, is onder beschuldiging van verraad en verspieding aangebouden.

Men zegt dat zij ten harent verscheidene personen uit de hooge wereld ontving, waaronder generaals, wien zij krijgsgeheimen afhandig wist te maken.

Mevr. Tzezinska zou door eene gansche bende spionnen omringd geweest zijn, en, naar men beweert, zou zij zeer gewichtige documenten aan Duitschland en Frankrijk verkocht hebben.

Zij werd in de kazematten van de St-Peters-en-Paulus' vesting opgesloten.

BINNENLAND.

LUIK. — De veiligheidsbrigade heeft vier Duitschers aangehouden, die er eene specialiteit van maakten, misdadige operaties te verrichten op vrouwen, welke zij bij middel van aankondigingen, uit Duitschland herwaarts lokten.

SPA, 3 Juli. — Bij het spelen in de nabijheid van hooioppers, was een kind zich achter een dezer laatsten gaan verschuilen. Doch een der sparren, die het hooi recht hielden, moet geweken of afgebroken zijn en de hoop stortte in over het knaapje. Toen geburen, na 20 minuten arbeid, het kind er onderuit haalden, was het verstikt. De vader van het slachtoffer, een brave gazettenverkooper, viel in onmacht toen hij het ongeluk vernam.

BRUSSEL. — Een bureelbediende die een wissel van 4000 fr. moest gaan ontvangen en deze in eene bank gaan brengen, te samen met 3000 fr., welke hij bij die som moest voegen, is er met de 7000 ballekens van door getrokken.

— In de magazijnen van den stoomtram heelt een hevige brand voor 40,000 fr. schade aangericht. De ramp schijnt veroorzaakt door eene kortsluiting der electrieke draden.

— De toeziende commissaris van policie zag vrijdag avond, bij het vertrek van den laatsten trein naar Antwerpen, een persoon instappen, vergezeld van een 15-jarig meisje dat hem aarzelend scheen te volgen. Hij sprak hen beiden aan en vernam dat het meisje door bedoelden persoon meegelokt was, onder voorwendsel, haar een winstsgevenden post te bezorgen, zoodat zij hare ouders zou kunnen ondersteunen. De man is een vreemdeling, woonachtig te Antwerpen, in de oude stad. Hij werd aangehouden en ter beschikking van het parket gesteld. Het meisje is aan hare ouders terug gegeven.

— Een man van Anderlecht heeft zijne vrouw eenen ketel kokend water naar het hoofd geworpen. Zij werd deerlijk gekwetst. De brutale man is aangehouden.

— Een tooneelspeelster die van Luik kwam had aan de Noordstatie een taxi genomen om in de stad boodschappen te doen. Naast haar had zij op de bank van het rijtuig een ijzeren kistje geplaatst, dat hare diamanten bevatte, voor ten minste 20,000 fr. Toen zij het rijtuig

---

DE
blauwe Lagune

1ste vervolg

— En daarom besloot ik, toen ik die twee kinderen onder mijne hoede kreeg, dat ik al het mogelijke zou doen om van hen af te houden de verschrikking van den dood. Ik weet niet of ik daaraan goed heb gedaan — maar mijne bedoeling was de beste. Zij hadden eene kat, en eens op een dag kwam Dicky bij mij en zegde : « Vader, poes ligt in den tuin te slapen, en ik kan haar niet wakker krijgen.

— Ik nam de kinderen meê uit wandelen. Ik bracht hen naar een circus, en dat verstroolde hen zóózeer, dat zij de kat vergaten. Den volgenden dag vroegen zij naar haar. Ik zegde hun niet dat het dier in den tuin begraven was, maar dat het moest wegg-loopen zijn. Binnen eene week dachten zij heel met meer aan de kat. Kinderen vergeten zoo spoedig.

— Ja ja, dat is wel waar, zegde de kapitein, maar mij dunkt toch — zij moeten leeren dat zij eenmaal sterven moeten.

— Later — later is nog tijds genoeg... Mocht ik op dit schip nog sterven en over boord worden gezet, dan wensch ik dat de kinderen daarvan geen akeiigheid zullen hebben in hunne gedachten. Zeg hun dan, kapitein, dat ik aan boord van een ander schip ben gegaan, en neem hen mee terug naar Boston. Ik heb hier, in een brief, den naam van eene dame, die goed voor hen zorgen zal. Dicky's toekomst is verzekerd, voor zoover het wereldsch goed betreft ; en eenmaal is 't met Emmeline. Zeg hun dus enkel dat ik op een ander schip ben gegaan. Kinderen vergeten zoo spoedig.

— Ik zal doen wat ge verlangt, antwoordde de zeeman — ofschoon ik hoop dat het niet noodig zal wezen.

De maan stond nu boven den gezichteinder en de *Northumberland* lag drijvende als op eene rivier van zilver. Elke spar en elk touw was duidelijk te zien, elke reef in de groote, roerloos neerhangende zeilen, en het dek lag als blank ivoor, gestreept en doorsneden van schaduwen zoo zwart als ebbenhout.

Terwijl nu de beide mannen daar zoo zaten, sprakeloos in hunne eigene gedachten verdiept, kwam eene kleine, witte gedaante uit de kajuitstrap. Het was Emmeline. Het kind was eene slaapwandelaarster. Niet elken nacht, maar dikwijls toch, kwam zij uit haar bedje en begon in droomtoestand te zoeken naar de kostbare doos.

M. Lestrange drukt den vinger tegen de lippen, trok zijne schoenen uit, stond op en volgde zachtjes de kleine. Zij zocht achter elke rol touw, trachtte deuren te openen, dwaalde met starre oogen hier en ginds — tot zij eindelijk, in de schaduw van het kiekenkot, haren denkbeeldigen schat meende te hebben gevonden. Toen kwam zij terug, met de denkbeeldige doos in de handen, en verdween weer haastig de kajuitstrap af, met haren oom achter haar, die beheedzaam zijne hand hield uitgestrekt, voor het geval dat zij mocht struikelen.

II

Het was de vierde dag van de lange windstilte. Er was over het achterdek een tentzeil gespannen voor de passagiers, en daar onder zat Lestrange, trachtende te lezen, met de kinderen, die trachtten te spelen. De hitte en de eentonigheid hadden zelfs Dicky traag en lusteloos gemaakt ; en wat Emmeline betrof, het leven scheen haar te veel. De armzalige pop lag voor oud vuil op den grond, en zelfs de kostbare doos scheen zij geheel te hebben vergeten.

— Papa ! riep Dick, die op de verschansing was geklouterd en over boord keek.

— Wel, jongen ?

— Een visch !

Lestrange stond op en keek ook. Daar, onder de blauwgroene bovenlaag van het water, bewoog zich iets bleeks en langs. Het verdween, het kwam weer terug, nu duidelijker. Lestrange zag de oogen, hij zag de donkere ruggevin, hij zag de volle lengte van het ondier, en eene huivering liep hem over den rug, terwijl hij Dicky vastgreep.

— Is hij niet schoon ? zegde het kind. Als ik een hengel had, dan zou ik hem aan boord halen. Waarom hebben we niet een hengel, papa ?... Ai ! ge nijpt me !

Er trok iets aan Lestrange's frak. Het was Emmeline, die ook den visch wilde zien. Hij tilde haar op, en haar bleek gezichtje keek over de verschansing. Maar er was niets meer te zien. De schim van verschrikking was verzonken zooals zij verrezen was.

— Wat zijn dat voor visschen, papa ? vroeg Dick, terwijl zijn vader hem meenam naar zijnen dekstoel.

— Haaien, zegde Lestrange, wiens gezicht bedekt was met zweetparels.

Hij nam zijn boek weer op, het was een deeltje van Tennyson, en met het boek op de knieën zat hij te staren op het zonnige dek, bestreept door de schaduwen van het opgaande tuig. De zee had hem een visioen vertoond. Poëzie, schoonheid en kunst, de liefde en de vreugde des levens, was het mogelijk dat die bestaanbaar waren op dezelfde wereld met wezens, met monsters als die daar ?... Hij keek naar het boek op zijne knieën, en hij vergeleek de liefelijkheid daarvan met 't gezien hij zooeven gezien had in 't water, met de ijselijke dingen, die daar op prooi en voedsel loerden onder de kiel van het schip.

Het sloeg zeven glazen — half vier in den namiddag — en de bofmeesters kwam de kinderen halen voor het middagbrood. Toen zij verdwenen waren, kwam kapitein Le Farge naar achter en keek over de zee aan stuurboord, waar in de verte plots eene nevelbank was opgedoken als de schim van land.

— De zon is wat betrokken, zegde hij. Het glas staat vast genoeg, maar die mist daar, dat is wat raars, hier in deze streken. Ik kan niet zeggen dat ik er bijster zin aan heb. Men weet niet wat er achter zit.

Opeens draaide de kapitein zich om, hief zijn hoofd op en snuffelde.

— Daar brandt iets — ik riek het. Zeker weer die lummel van een bofmeester ! Als hij geen glazen breekt of lampen omsmijt, dan brandt hij mij gaten in de matten ! — Hij ging naar de kajuitstrap. — Hé, daar beneden !

— Jawel, kapitein !

— Wat brandt daar ?

— Niks, kapitein.

— Ik zeg u dat er iets brandt. Ik riek het.

— Er brandt hier toch niks, kapitein.

— Hier op het dek ook niet. Misschien in de kambuis. Het kan zijn dat ze lappen in het vuur gegooid hebben.

— Kapitein ! riep nu Lestrange.

— Wel ?

— Kom eens even hier, als 't u blieft.

Le Farge klom op het achterdek.

— Ik weet niet of het aan de zwakheid van mijn oogen ligt, zegde Lestrange — maar ik meen daar bij den grooten mast iets vreemds te zien.

De groote mast, waar hij uit het dek te voorschijn kwam, scheen als in beweging — in eene spiraalachtige beweging, die zonderling was om aan te zien. Deze schijnbare beweging werd veroorzaakt door eens opstijging van rook, zoo ijl nog, dat men hem slechts kon waarnemen door de dwarsrelling van den mast om welken hij zich kronkelde.

— Mijn God ! riep Le Farge, en hij rende naar beneden.

Lestrange volgde hem langzaam, elk oogenblik zich aan de verschansing vasthoudend en hijgend naar adem. Hij hoorde het schelle gelnid van des bootsmans fluitje. Hij zag de mannen opduiken uit het vooronder, als bijen uit een kort, en hij zag hen zich opstellen rondom het groote luik. Hij zag de sluiting daarvan verwijderen, het luik openen — en een kluwen van rook, van dikken zwarten rook, ten hemel stijgen, als eene pluim in de windlooze lucht.

Lestrange was een man van sterk zenuwachtig gestel — en juist zulke menschen zijn het die in kritieke oogenblikken hun hoofd bij elkaar houden, terwijl flegmatische menschen niet zelden de kluts kwijt raken. Zijne eerste gedachte was aan de kinderen, zijn tweede aan de booten.

Bij het stormweer om Kaap Hoorn had de *Northumberland* verscheidene booten verloren. Alleen de barkas, de groote sloep en de jol waren overgebleven. Lestrange hoorde den kapitein bevel geven om het luik weer te sluiten en de pompen te bemannen, ten einde het ruim onder water te zetten ; en hij zelf, wetende dat hij op het dek niets kon doen, begaf zich zoo spoedig mogelijk naar beneden. Juist kwam de bofmeesters uit de hut van de kinderen.

— Zijn de kinderen gaan liggen, jufvrouw Stannard ? vroeg Lestrange, schier ademloos van de inspanning der laatste minuten.

De vrouw keek hem met verschrikte oogen aan, want hij zag er uit als een ware onheilsbode.

— Als gij ze hebt uitgekleed, jufvr. Stannard, kleed ze dan maar dadelijk weêr aan. Want het schip staat in brand.

— Goede God, mijnheer !...

— Luister maar !

En uit de verte kwam, schril en treurig als het geschreeuw van zeemeeuwen over een naargeestig strand, en het piepende knarsen der pompen.

Noch voor de vrouw iets terug kon zeggen, kwam er een dreunende voetstap de trap af en Le Farge stormde in de kajuit. Zijn gelaat was als vuur, zijne oogen stonden strak en glazig als die van een dronkaard, en de aderen aan zijne slapen waren vingerdik opgezwollen.

— Maak de kinderen klaar ! schreeuwde hij, en hij stormde zijne eigene hut in. Maakt u allemaal klaar — de booten worden uitgezet en geproviandeerd.... Alle duivels ! — waar zijn die papieren ?

Zij hoorden hem woedend zoeken en dingen bijeenrapen in de kajuit — de scheepspapieren, rekeningen, dingen aan welke een gezagvoerder zich vaklampt als aan zijn leven, — en terwijl hij zocht en vond en pakte brulde hij dat de kinderen op het dek moesten. Half razend leek hij ; en half razend mocht hij ook wezen bij de wetenschap van hetgeen er in zijne lading zat weggestouwd.

Op het dek was het volk, onder de leiding van den oppersturman, ordelijk en gewillig aan het werk, volslagen onbewust dat er onder hunne voeten nog iets anders was dan eene in brand geraakte lading. De dekkingen waren van de booten genomen en vaatjes water en zakken beschuit er in gelegd. De jol, de kleinste en lichtste hing reeds aan de davits gelijk met de verschansing ; en Paddy Button was bezig een tonnetje water er in te bergen, toen Le Farge op het dek stoof, gevolgd door de bofmeesteres, die Emmeline droeg, en door den heer Lestrange, met Dick aan de hand. De jol was grooter dan in de regel jollen zijn, en had een kleinen mast met een kluiverzeil. Twee matrozen stonden gereed om het vaartuigje te laten zakken, en Paddy Button wilde juist weer naar het voorschip sukkelen, toen de kapitein hem bij de lurven pakte.

— Gij in de jol, riep hij, — en roei me die twee kinderen en den passagier eene mijl ver van het schip — twee mijlen — drie mijlen — zoo ver als ge kunt !

— Jawel, kapitein — maar — mag ik even mijn viool gaan halen ?

Le Farge liet alles vallen wat hij onder den linker arm had, pakte de oogen zeeman en kwakte hem tegen de verschansing alsof hij hem er door heen wilde duwen. Een oogenblik later was Button in de jol : Emmeline werd hem overhandigd, bleek en met verschrikte oogen ; iets vastklampend onder een doek ; en daarna werden eerst Dick en eindelijk M. Lestrange overgeholpen.

— Geen plaats voor meer ! riep Le Farge. Uwe plaats is in de barkas, jufvrouw Stannard, als wij het schip moeten verlaten.... Laat zakken ! Laat zakken !

De sloep daalde naar de gladde blauwe zee, kuste ze, en dreef.

Nu had Paddy Button, voor hij te Boston aan boord ging, heel wat uren gelanterfanterd op de kade, aangezien hij geen centen had om zich te gaan vermaken in eene tapperij ; en zoo had hij van het laden van de *Northumberland* wel iets gezien en ook wel iets er van gehoord van de sjouwerlieden. Dus, zoodra hij van de valreepen los was en de riemen had gegrepen, begon zijn geheugen te werken, en wel onder vol stoom. Hij gaf een schreeuw die twee zijner maats over de verschansing deed kijken.

— Jonges, jonges ! roi uwe matten.

— Ik herinner me daar dat er twee vaten dynamiet in 't ruim zitten !

En daarop boog hij zich over de riemen, zooals nog nooit in zijn leven tevoren.

(*'t Vervolgd*)